

Rundt omkring i Kommunerne har vi Vidnesbyrd om, hvorledes Hjelpekasserne har maattet træde til for at hjælpe adskillige i de vanskelige Aar mellem 55 og 60. Jeg tror derfor, at adskillige vil komme i vanskelige Livsforhold, hvis Aldersgrænsen bliver sat saa højt som ved det 65de Aar. — Ændringsforslag Nr. 1 til § 1 gaar ud paa at slette andet Punktum i 1ste Stykke og hele 2det Stykke, hvad der er nødvendigt, naar Aldersgrænsen skal føres tilbage til 60 Aar.

Men vi foreslaar ikke alene, at Aldersgrænsen føres tilbage til 60 Aar, vi foreslaar ogsaa under Nr. 14 en helt ny Takstrække i § 5, fordi vi har den Opfattelse, at de af Flertallet anbefalede Takster vil være alt for smaa, hvis de gamle udslidte Mennesker blot nogenlunde skal kunne klare sig. Det er paavist, ikke mindst af Kommunalrepræsentanter fra Landkommunerne, hvilken urimelig Forskel der er mellem Landkommunernes og f. Eks. Københavns Kommunes Takster, at der er saa stor Forskel i Aldersrenten, at den ikke staar i noget rimeligt Forhold til Forskellen i Prisen paa Livsforbrødenheder, Bolig, Klæder, Føde o. s. v. i henholdsvis Land- og Bykommuner. Dette Forhold ændres ganske betydeligt, ja, jeg tør sikkert sige, bringes mere i Overensstemmelse med Livet ved de af Socialdemokratiet foreslaaede Ændringer. Ifølge det Forslag, som er vedtaget af Folketinget, og hvis Takster Flertallet nu indstiller til Vedtagelse, skal der ydes et Ægtepar paa 65 Aar i en Landkommune 600 Kr., men i Hovedstaden 1008 Kr. Der er her en Forskel paa 408 Kr., og jeg tror, de fleste vil erkende, at saa stor Forskel gør der sig ikke gældende i Priserne paa Livsforbrødenheder i en Landkommune og i Hovedstaden. Denne store Forskel giver sig nemlig ikke Udtryk i Arbejdsfortjeneste eller i Tjenestemandslønninger; selv om der er en Forskel, hvad vi alle kender fra Tjenestemandsløven og fra Forhandlinger om Arbejds lønninger, er den ikke nær saa stor som den Forskel, der er mellem disse Takster. Medens Flertalspartierne foreslaar 600 og 1008 Kr. henholdsvis paa Landet og i Byerne, foreslaar Socialdemokratiet, at der i en Landkommune til et gammelt Ægtepar paa 65 Aar ydes 840 Kr., i København 1080 Kr. Jeg tror, at disse Takster ikke alene er mere i Overens-

stemmelse med, hvad Mennesker behøver for at opretholde Livet, men denne Forskel paa 240 Kr. er sikkert ogsaa den, der nærmest svarer til den virkelige Prisdifference. Og som det stiller sig her, stiller det sig ogsaa, naar der er Tale om enlige Mænd eller Ægtepar, hvor kun Manden er fyldt 65 Aar, og om enlige Kvinder eller Ægtepar, hvor kun Hustruen er fyldt 65 Aar. For enlige Mænd eller for Ægtepar, hvor kun Manden er fyldt 65 Aar, er Aldersrenten paa Landet efter Lovforslaget 330 Kr., i Københavns Kommune 552; der er altsaa en Forskel af 222 Kr. paa Landet og i Byerne. Efter Socialdemokratiets Forslag er Aldersrenten i Landkommunerne 462 Kr., i København 594 Kr., altsaa en Forskel paa 132 Kr. For den enlig stillede Kvinde eller for Ægtepar, hvor kun Hustruen er fyldt 65 Aar, er Aldersrenten efter Flertallets Forslag 300 Kr. i Landkommunerne, 504 i København, en Forskel fra Landet til Hovedstaden paa 204 Kr. Socialdemokratiets Forslag gaar ud paa 420 Kr. i Landkommunerne, 540 i Hovedstaden, altsaa en Forskel paa 120 Kr. Jeg tror, at skulde der handles uden Politik ud fra et rent teknisk, sagkyndigt Grundlag, vilde man sige, at Socialdemokratiets Forslag baade af økonomiske og af tekniske Grunde er det, som burde vælges. Men nu skal her jo ikke stemmes efter saglige eller tekniske Grunde, men efter politiske Grunde, og derfor kan jeg vel ikke have noget Haab om, at det vil lykkes her i Salen at skabe et Flertal for de Takster for Aldersrenten, som jeg hermed skal tillade mig at anbefale saa mange ærede Medlemmer som muligt at stemme for.

Nr. 25 til § 16 gaar ud paa, at Statens Tilskud fra Halvdelen, som det nu er, forandres til tre Fjerdedele. Ogsaa dette Standpunkt forfægtede jeg og redegjorde jeg for ved Lovforslagets første Behandling; jeg skal derfor nøjes med at anbefale det her, idet mit Parti har den samme Opfattelse som hidtil, at Staten gennem de Skatter, den har Magt og Evne til at udskrive, lettere kan skaffe de Midler til Raadighed, som er nødvendige for en forsvarlig Aldersrente, end de meget stærkt belastede Kommuner er i Stand til.

Nr. 30 til § 21 gaar ud paa, at 1ste—4de Stykke udgaar. Dette er ogsaa en Følge af vor Opfattelse med Hensyn til Spørgsmaalet